

Χρόνια πολλά σε όλους με υγεία και αγάπη

Παραθέτω το απόσπασμα από το διήγημα του Α. Παπαδιαμάντη " Στο χριστό στο κάστρο" δοσμένο με δικά μου λόγια και ευχαριστώ τον παπα Μιχάλη Κρασιώτη, που μου έδωσε την ευκαιρία να τολμήσω το εγχείρημα να δραματοποιήσουμε το λόγο του Παπαδιαμάντη και έτσι προέκυψε ως άσκηση και το δικό μου.

Σ' εμάς που το ζήσαμε, καταγράφηκε αυτό: Όποιος είναι ταγμένος να προσφέρει, τολμάει και υπερβαίνει όλα τα εμπόδια.

“Στο Χριστό στο κάστρο”

-Άκου λέει τι έκαναν δυο χωριανοί, ο Γιάννης και ο Αργύρης, κίνησαν μέσα στο καταχείμωνο να πάνε στο βουνό για κυνήγι και να κόψουν ξύλα.

- Πάει, τ' χάσαν το μυαλό τους. Με τέτοια παγωνιά θα κόψουν ξύλα;

Βέβαια μπορεί και να έχουν μεγάλη ανάγκη, αλλά και το κυνήγι τι το θέλουν; Τι τους έφταιξαν τα πουλάκια του θεού, τα κοτσύφια και οι λαγοί;

-Πώς? Να κάνουν πλούσιο το χριστουγεννιάτικο τραπέζι τους.

-Αλλά τι νόμισαν; Θα τους βγει έτσι δώρο; Όχι. Δυο μέρες τώρα έπιασε αυτό που λέμε καιρός. Χιονίζει ασταμάτητα, φυσάει κι ένας αέρας.. παγωνιά, κακό. Αποκλείστηκαν στο βουνό κι από κάτω η θάλασσα λυσομανά. Θεριό αγριεμένο, πετάει τα κύματα, ποιος τολμάει να μπει μέσα; Εκεί θα μείνουν στην παγωνιά κι όποιος αντέξει, μέχρι να στρώσει ο καιρός.

-Έλα όμως που ξημερώνουν Χριστούγεννα και κάτω στο χωριό, οι δικοί τους, τους περιμένουν και τρελαίνονται από την αγωνία.

- Αλλά ποιος τολμάει να πει: Πάμε να τους βοηθήσουμε; Αυτοί έκαναν την τρέλα χωρίς μυαλό, να την κάνουν και οι άλλοι, οι μυαλωμένοι; Ε αυτό θα είναι δυο φορές τρέλα.

- Όμως το κακό νικιέται πάντα μ' ένα καλό. Ο ιερέας του χωριού, αφιερωμένος στην αγάπη, ο άνθρωπος του θεού, που αγαπάει όλους

τους ανθρώπους, σηκώνει τον κλήρο, να βοηθήσει αυτούς τους παράτολμους. Είναι ο παπα Φραγκούλης.

-Και πώς να πάρει την απόφαση να πάνε με τέτοια κακοκαιρία; Η θάλασσα δεν χαρίζεται, ο κίνδυνος παραμονεύει. Αν πνιγούνε αυτοί που θα τολμήσουν να μούνε στη βάρκα, ποιος θα του συγχωρήσει αυτή την παράτολμη απόφαση;

- Όμως το χρέος του είναι να βοηθήσει αυτούς που έχουν ανάγκη.

Και κάτι ακόμα, να λειτουργήσει το ξωκλήσι του Χριστού για τα Χριστούγεννα. Το αμέλησαν πέρυσι, που ήταν και καλός ο καιρός, δεν επιτρέπεται και δεύτερη φορά φέτος.

-Τέτοια απόφαση δεν την παίρνει κανείς μόνος του.

- Έρχονται λοιπόν στο σπίτι του: Η θεία Θεολογία, αφιερωμένη να υπηρετεί την εκκλησιά του χωριού και τα ξωκλήσια, πρόθυμη: Ναι, να πάμε, εγώ θα καθαρίσω.

- Όμως είναι κι εκείνο το τάμα της για το άρρωστο παιδί της. Πώς αυτή ζητάει βοήθεια, και να μη δίνει όμως γίνεται;

- Έτσι είναι οι γυναίκες, ό,τι και να πεις, συναισθηματικές, συγκινούνται, λυγίζουν, φοβούνται, αλλά στο τέλος, ναι, πρέπει να πει κι παπαδιά στον παπά: Πρέπει να πάμε να βοηθήσουμε και να λειτουργήσουμε το ξωκλήσι.

- Αλλά η δουλειά δεν γίνεται μόνο με τις γυναίκες. Χρειάζονται και οι άντρες.

- Να κι ο γείτονας ο Πανάγος, ο μαραγκός: Καλά ρε παιδιά, και γιατί να πάμε να λειτουργήσουμε το ξωκλήσι με τέτοια κακοκαιρία; Αν ο χριστός το θέλει, ας ησυχάσει τον καιρό. Γιατί δεν το κάνει, αφού αγαπάει τους ανθρώπους;

- Ε μα τώρα λέγονται αυτά τα πράγματα; Ο χειμώνας είναι χειμώνας. Ο θεός τον έκανε για το καλό της γης, για τα σπαρτά, να σκοτώσει τα μικρόβια, τόσα καλά κάνει. Δεν θα τον καταργήσει, επειδή εμείς δεν έχουμε μυαλό να σκεφτούμε τον κίνδυνο.

-Ούτε ζητάει από εμάς καλά και σώνει να λειτουργήσουμε το ξωκλήσι του.

-Άμα όμως εμείς ζητήσουμε τη βοήθειά του, θα μας τη δώσει, εφόσον έχουμε καλή πρόθεση, κάνουμε το χρέος μας και τολμάμε, για να βοηθήσουμε εκείνον που έχει ανάγκη. Μωρέ και χίλια εμπόδια να βγούνε μπροστά μας, θα τα περάσουμε.

- Κι έτσι γίνεται το θαύμα. Κι ας μην πήγαμε πέρυσι να λειτουργήσουμε, που είχε και καλό καιρό.

-Και πώς γίνεται το θαύμα; Έτσι, από μόνο του;

- Όχι. Να έρχεται και ο μπάρμπα Στεφανής, ο βαρκάρης, ψηλός, γεροδεμένος. Τι λες μπάρμπα Στεφανή; Πάει κανείς με τη βάρκα, μ' αυτήν την κακοκαιρία στο κάστρο;

-Αν πάει λέει; όρεξη να 'χετε κι ο καιρός όσο πάει καλοσυνεύει.

-Κι έτσι μπήκαν όλοι στη βάρκα. Ο δυνατός βαρκάρης την οδηγεί με σιγουριά, οργώνει τη μανιασμένη θάλασσα και πάει ίσα για το κάστρο.

-Όποιος πει ότι δεν τρέμει το φυλλοκάρδι του, λέει ψέματα. Και ο παπάς το χαβά του: Τι θα πει « Ο ανυψώσας το κέρασ ημών» τώρα στη λειτουργία των Χριστουγέννων; Ποιος είναι ο ανυψώσας;

-Ε , ποιος είναι; Ο ανηψιός σας.

- Και τι θα πει «Σκύλα Βαβυλών της βασιλίδος Σιών; Τι θα πει; Να, σκύλα Βαβυλώνα.

- Και πες, πες, πες πέρασε η ώρα, άρχισε να σκοτεινιάζει. Δε βλέπουν ούτε τη μύτη τους..

-Πού είναι παπά το θαύμα που θα γίνει;

-Πετιέται ο Στεφανής, ο βαρκάρης: Εμείς θα το κάνουμε μωρέ, τα ξέρω όλα τα σημάδια απ' έξω, με κλειστά μάτια θα σας πάω.

-Το πε και το 'κανε. Κοντά τα μεσάνυχτα έφτασαν μισο πνιγμένοι, παγωμένοι, στο κάστρο.

-«Εισελεύσομαι εις τον οίκον σου» ψιθύρισε με συγκίνηση ο παπα Φραγκούλης και όλοι ένιωσαν στην καρδιά τους μια γλυκειά ζεστασιά. - Μπήκαν μέσα, αγκάλιασαν το Γιάννη και τον Αργύρη.

-Οι γυναίκες άναψαν τα καντήλια, οι άντρες τη φωτιά στη μέση του ναού.

- Ακτινοβόλησε το χρυσό τέμπλο, άγγελοι και χερουβίμ έψαλλαν μαζί τους το «Δόξα εν υψίστοις θεώ».

-Και ξημέρωσε η μέρα γιορτή πάνω στον έρημο βράχο . Τώρα ναι, να ευχαριστηθούνε το πιο νόστιμο γεύμα.

- Πώς το λένε; Φάε, πίες και ευφραίνου.

-Έτσι, ναι, να πιστέψουμε κι εμείς στο θαύμα, αφού πήγαν και γύρισαν όλοι καλά την άλλη μέρα στο χωριό.

-Ναι, αλλά το θαύμα είναι και δικό μας, έτσι; Όλοι βάλουμε την πίστη μας, το θάρρος, το χρέος, την ανάγκη, γιατί όχι το αστείάκι και την αγάπη για το διπλανό μας.

Ποιο είναι το πιο δυνατό; ίσως η αγάπη...

Κοζάνη 24-12-2016

Γκουτζιαμάνη Γιάννα